

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI HAI

TRẢ BẢN ĐÀN CHUNG CÔNG TỰ VẤN

Tân Bang Vĩ đã bị cây trường tiên mầu hồng quán giữ chân trái toàn thân hẳn liền bị kiềm chế. Tang Tam Nương lại đá luôn ba phát trúng vào ba nơi huyết đạo, khiến hẳn không nhúc nhích được nữa. Miệng hẳn bị Tang Tam Nương bóp cho há ra rồi nhét viên "Tam thi não thần đan" vào. Hẳn cố ý nhổ ra mà không được.

Tang Tam Nương lại đưa tay mặt ra bóp cổ họng Tân Bang Vĩ đánh "ặc" một tiếng. Thế là viên thuốc nuốt xuống bụng rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy chân tay Tang Tam Nương cử động chân ngoằn ngoắt, ra vẻ rất thành thạo, bất giác chàng lẩm bẩm:

- Thủ cước mụ này lanh lợi ghê thật.

Chàng có biết đâu mụ chuyên về công phu cầm nã và đánh xấp lá cà. Người nào đấu với mụ đứng gần quá thì dù bản lĩnh có cao hơn mụ một bậc mà sơ ý một chút là bị mụ thừa cơ hạ ngay. Bữa nay là buổi đấu mụ qui đầu Nhâm Ngã Hành, dĩ nhiên mụ phấn khởi tinh thần một là để phô trương thủ đoạn, hai là để tỏ dạ trung thành và đặc lực với chủ mới.

Nhâm Ngã Hành lẩm nhẩm gật đầu ra chiều vừa ý.

Tang Tam Nương nét mặt vẫn thản nhiên, đứng sang một bên, thái độ khép nép kính cẩn.

Mọi người lúc này mới nghe Bảo Đại Sở nói trong viên "Tam thi não thần đan" có đặt giống thi trùng cứng đờ vì bị chất thuốc kiềm chế, thì chắc rằng Tang Tam Nương vừa bóc lần vỏ bọc mầu hồng tức là bỏ chất thuốc đó đi để con thi trùng hành hạ Tân Bang Vĩ.

Nhâm Ngã Hành lại đưa mắt nhìn bọn Hoàng Chung Công, Ngọc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh ba người hiển nhiên để hỏi ý bọn họ có chịu uống "Não thần đan" hay không?

Ngọc Bút Ông không nói gì, lẳng lặng đến bên bàn cầm lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Đan Thanh miệng lẩm bẩm không hiểu ý nói gì, rồi sau cũng lại lấy một viên uống.

Hoàng Chung Công nét mặt cực kỳ thê thảm, thò tay vào bọc móc ra một cuốn giấy, chính là bản nhạc "TIỂU NGẠO GIANG HỒ". Y tiến lại trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Tôn giá võ lâm đã cao thâm lại lăm mưu nhiều trí, bày ra xảo kế cứu được Nhâm Ngã Hành thoát vòng tù ngục. Chà chà! Tại hạ bái phục sát đất. Bản cầm phổ này làm hại bốn anh em tại hạ đến thân tàn danh bại. Vậy xin đem nguyên vật trả về chủ cũ.

Dứt lời y liệng bản cầm phổ vào lòng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đang ngăn người ra thì thấy Hoàng Chung Công xoay mình trở lại bên bàn. Lòng chàng rất áy náy bụng bảo dạ:

- Việc cứu thoát Nhâm giáo chủ thoát khỏi chốn lao lung hoàn toàn nhờ ở mưu kế của Hướng đại ca, chính mình trước kia cũng chẳng hiểu gì ráo. Nhưng bọn Hoàng Chung Công đem lòng oán hận mình cũng là lẽ thường, mình chẳng còn cách nào giải thích được nữa.

Bỗng nghe Hoàng Chung Công khẽ "hự" một tiếng rồi người y từ từ rũ xuống.

Ngọc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh hốt hoảng đồng thanh la:

- Đại ca! Đại ca!

Rồi chạy lại nâng đỡ thì thấy trước ngực Hoàng Chung Công đã cắm lưỡi dao trủy thủ. Cặp mắt trợn tròn xoe, y tắt thở chết rồi.

Ngọc Bút Ông và Đan Thanh líu lưỡi gọi:

- Đại ca! Đại ca!

Đoạn khóc òa lên.

Vương Thành quát bảo:

- Hoàng Chung Công đã không tuân chỉ ý của giáo chủ lại còn sợ tội tự tử, thế là đáng gia tội lên một tầng nữa, các người còn làm nhộn chi vậy?

Đan Thanh mặt giận hầm hầm, quay phắt lại, toan nhảy xổ vào liều mạng với Vương Thành.

Vương Thành quát hỏi:

- Sao! Người muốn làm phản chăng?

Đan Thanh nhớ tới mình đã uống "Tam thi não thần đan", từ đây không được trái lệnh Nhâm Ngã Hành nữa. Bao nhiêu lửa giận tiêu tan liền, y đành cúi đầu gạt lệ.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Hãy khiêng xác chết và tên phế nhân này ra ngoài kia rồi lấy rượu thịt ra đây. Bữa nay ta cùng Hướng huynh đệ và Lệnh Hồ huynh đệ uống say một bữa.

Ngọc Bút Ông dạ một tiếng rồi ôm thi thể Hoàng Chung Công đi. Đoạn y sai gia nhân đem bát vào sáu chỗ ngồi.

Bảo Đại Sở nói:

- Bày bàn ba chỗ thôi. Chúng ta ngồi cùng giáo chủ thế nào được?

Y vừa nói tay vừa dọn bàn giúp gia nhân.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Bữa nay các vị cũng phải một phen tân khổ, vậy ra ngoài kia cùng nhau uống chén tẩy trần.

Bảo Đại Sở, Vương Thành cùng Tang Tam Nương khom lưng đáp:

- Tạ ơn giáo chủ đã ban ân cho.

Rồi từ từ lui ra.

Lệnh Hồ Xung thấy Hoàng Chung Công tự tử, liền nghĩ đến y là một hảo hán nghĩa liệt, lại nhớ tới bữa trước y đã viết thư cho Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm yêu cầu nhà sư này chữa bệnh cho mình, đúng là có hảo tâm với mình, lòng chàng bất giác nổi lên mối thương cảm. Bỗng nghe Hường Vấn Thiên cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! hiền đệ nhờ có duyên mà học được "Hấp tinh đại pháp" của giáo chủ trong trường hợp nào? Hãy kể lại cho tiểu huynh nghe!

Lệnh Hồ Xung liền đem chuyện phát giác tự tích khắc trên tấm thiết bản trong trường hợp nào, Hắc Bạch Tử đến khẩn cầu mình truyền công ra sao, chàng tự mình luyện tập thế nào nhất nhất thuật lại.

Hường Vấn Thiên cười nói:

- Cung hỉ! Cung hỉ hiền đệ.

?????????

Lòng bàn tay Lệnh Hồ Xung toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng đáp:

- May mà...

Chàng muốn nói: May mà văn bối đã bạt những bí quyết đó đi rồi. Nhưng chàng lại nghĩ Nhâm Ngã Hành phải phí bao nhiêu tâm lực khắc bí quyết lưu lại cốt để hại người, nếu lão biết chàng đã bạt đi rồi tất sinh lòng tức giận. Chàng liền đổi giọng:

- May mà... nội lực của văn bối đã mất hết, khỏi phải tán công, nếu không thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường. Hường đại ca! Nhâm giáo chủ làm thế nào mà thoát ra khỏi hắc lao được? Đến nay tiểu đệ vẫn chưa hiểu rõ.

Hường Vấn Thiên cười khà khà móc trong bọc ra một vật nhét vào tay Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Cái này là cái gì?

Lệnh Hồ Xung thấy vật trong tay mình hình tròn mà rắn chắc. Đúng là cái mà bữa trước Hường Vấn Thiên đã đưa cho chàng để trao lại cho Nhâm Ngã Hành.

Hường Vấn Thiên nói:

- Kể ra việc lừa gạt bọn Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử không phải chuyện dễ dàng, nhưng sau khi bọn họ tỉnh lại giáo chủ cùng ta đã ra khỏi Mai trang rồi. Bọn Hắc Bạch Tử thấy ta để lại kỳ phổ cùng thư họa thì mừng quá đổi, khi nào còn nghĩ tới trong hắc lao đã xảy ra chuyện đánh tráo tù nhân?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thất cơ diệu toán của đại ca thật ít người bì kịp.

Rồi chàng nghĩ bụng:

- Té ra y đã sắp đặt đầu vào đấy, cố ý để lại những đồ thị hiếu khiến cho họ dễ bị mắc lừa. Nhưng không hiểu sao giáo chủ thoát nạn đã lâu mà không thấy đến cứu mình?

Hương Văn Thiên nhìn vẻ mặt đã đoán ra tâm ý chàng liền cười nói:

- Hiền đệ! Sau khi giáo chủ thoát nạn, còn nhiều việc khẩn cấp phải làm ngay và phải giữ kín không cho bọn đối đầu hay biết, nên đành để hiền đệ chịu khuất tất ở trong hắc lao dưới đáy hồ thêm ít bữa. Hôm nay chúng ta định đến cứu hiền đệ đây. May ở chỗ nhân họa thành phúc, như vậy cũng đủ đền bù rồi. Ha ha! Ca ca chỉ còn việc xin lỗi chú nữa là xong.

Hắn nói xong rót đầy rượu vào chung cho cả ba người rồi tự mình uống trước một chung.

Nhâm Ngã Hành cười khanh khách nói:

- Ta cũng xin lỗi Lệnh Hồ huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung bụng dạ khoáng đạt, hướng chi việc đã qua rồi, chàng không để tâm nữa, liền cười hỏi:

- Làm sao các vị lại xin lỗi, chính ra vẫn bối phải thâm tạ hai vị mới đúng. Văn bối trong mình bị nội thương chẳng có cách nào trị được, may nhờ thần công của giáo chủ mà tự nhiên hết bệnh, vẫn hồi được sinh mạng. Đó là cái ơn tái tạo.

Ba người cùng nổi lên tràng cười rộ ra chiều khoan khoái vô cùng.

Sau khi đã cạn mùi mấy chung rượu rồi, Lệnh Hồ Xung cảm thấy Nhâm giáo chủ là người hào sảng, kiến thức cũng không phải hạng tầm thường. Đáng là một vị đại anh hùng đại hào kiệt trên đời hiếm có, không thể lấy lễ thường mà đo bụng dạ lão được.

Lúc trước chàng thấy Nhâm Ngã Hành đối xử với bọn Tần Bang Vĩ, Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử bằng một thủ đoạn tàn độc thì cũng có ý bất mãn, nhưng sau chàng nghe lão đàm luận một hồi, bao nhiêu mối bất bình dần dần tiêu tan hết.

Nhâm Ngã Hành uống cạn chung rượu rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Ta đối với bọn địch nhân thường ra tay cực kỳ thảm khốc, luật lệ của ta vô cùng nghiêm khắc. Có khi huynh đệ chưa quen chứng kiến phải lấy làm buồn. Nhưng huynh đệ thử nghĩ coi: Ta bị bọn chúng giam cầm trong hắc lao dưới đáy hồ đã lâu ngày, huynh đệ cũng đã nếm qua cảnh tù ngục cực nhục là thế nào rồi. Người ta đối với mình như vậy, thì mình đối với những tên bạn đồ kia khó mà nhân từ được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu khen phải. Chàng chợt nhớ ra điều gì liền đứng dậy nói:

- Văn bối có điều muốn thỉnh cầu, mong được giáo chủ ưng thuận.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Điều chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối tưởng lại buổi đầu tiên được gặp giáo chủ, Hoàng Chung Công đã nói giáo chủ mà thoát ra khỏi chốn lao lung trở lại giang hồ thì ngay một phái Hoa Sơn ít ra là bị chết hết quá nửa. Văn bối còn được nghe chính miệng giáo chủ nói ra nếu còn gặp sư phụ văn bối sẽ làm cho người phải cay cực không chịu nổi. Giáo chủ bản lãnh thông thần như vậy mà muốn gây sự với phái Hoa Sơn thì còn ai chống chọi được?...

Nhâm Ngã Hành ngắt lời:

- Ta được Hưởng huynh đệ đây cho hay là sư phụ của lão đệ đã thông tư đi khắp thiên hạ trục xuất lão đệ ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn. Nếu ta có làm khổ nhục hấn hay đi xa hơn nữa là tiêu diệt phái Hoa Sơn xóa hẳn tên phái này trong võ lâm há chẳng làm cho lão đệ hả giận ư?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Văn bối mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ, nhờ ơn sư phụ cùng sư nương thu vào làm môn hạ và nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn tuy danh thầy trò mà tình chẳng khác cha con. Gia sư có đuổi văn bối ra khỏi môn phái thì một là vì văn bối quả tình làm nên tội lỗi, hai là vì có chỗ hiểu lầm. Bất luận trường hợp nào, văn bối cũng không dám oán hận ân sư.

Nhâm Ngã Hành mỉm cười hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ đã nói vậy thì dù Nhạc Bất Quần có vô tình với lão đệ, lão đệ cũng quyết không chịu bất nghĩa với hấn hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điều mà văn bối thỉnh cầu giáo chủ là tác dạ khoan hồng đại độ, xin giáo chủ đừng làm khó dễ với sư phụ, sư nương cùng sư đệ, sư muội của văn bối.

Nhâm Ngã Hành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta thoát được chốn hắc lao, cũng nhờ công lão đệ xuất lực rất nhiều, nhưng ta đã truyền Hấp tinh đại pháp để cứu mạng cho lão đệ. Thế là hai bên có vay có trả cả rồi, không ai nợ ai nữa. Nay ta trở lại giang hồ có rất nhiều chuyện đền ân trả oán, không thể hứa với lão đệ điều gì đệ tự ràng buộc chân tay.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhâm Ngã Hành nói thì ra lão nhất định kiếm chuyện với Nhạc Bất Quần, bất giác trong lòng nóng mảy vô cùng, vẻ bồn chồn lộ ra ngoài mặt.

Nhâm Ngã Hành thấy vậy cười ha hả nói:

- Lão đệ! Lão đệ hãy ngồi xuống đã. Hiện nay ta ở trên đời chỉ có Hưởng đệ và lão đệ là hai người thân tín. Lão đệ đã có việc cầu ta thì thế nào cũng có thể nhân nhượng. Thôi bây giờ thế này vậy: Lão đệ ưng chịu một điều kiện với ta, thì ta cũng nhân nhượng một điều. Từ nay ta có gặp thầy trò phái Hoa Sơn bọn họ đừng tỏ ra bất kính đối với ta, thì ta cũng không gây chuyện đối với họ. Giả tỷ có cần giáo huấn bọn họ ta cũng nể mặt lão đệ mà nương tay mấy phần. Như vậy lão đệ đã vừa lòng chưa?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Giáo chủ có điều chi dạy bảo, văn bối nhất nhất tuân theo.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Ta muốn cùng hai vị kết nghĩa kim lan, tình đồng huynh đệ cùng hưởng hạnh phúc cùng chia hoạn nạn. Hướng huynh đệ thăng lên chức Quang Minh tả sứ, còn lão đệ nhận chức Quang Minh hữu sứ trong Triều Dương thần giáo của ta. ý lão đệ thế nào?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe Nhâm Ngã Hành nói vậy, chàng rất đổi ngạc nhiên, vì chàng không bao giờ ngờ tới lão lại rủ chàng gia nhập Ma giáo. Từ thuở nhỏ chàng đã được nghe sư phụ cùng sư nương nhắc tới sự tích gian tà độc ác của Ma giáo. Bây giờ tuy chàng đã bị trục xuất ra khỏi phái Hoa Sơn, trong lòng chỉ ước ao làm thân hạc nội mây ngàn, hay một tán nhân trên chốn giang hồ, không thuộc môn phái nào hết. Còn qui đầu Ma giáo thì nhất định không thể được. Trong lúc thăng thốt, ruột rối như mối bông bong, chàng không biết trả lời thế nào cho tiện.

Nhâm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên ngó chàng chăm chăm. Trong nhà bỗng thành yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Sau một lúc khá lâu Lệnh Hồ Xung mới đáp:

- Mỹ ý của giáo chủ khiến cho Lệnh Hồ Xung này rất lấy làm khó nghĩ. Mình là kẻ hậu tiến mạt học, khi nào dám kê vai hô huynh gọi đệ với giáo chủ? Hơn nữa, văn bối tuy hiện giờ không còn là người phái Hoa Sơn nhưng vẫn mong sư phụ có ngày hồi tâm chuyển ý thu hồi lệnh trục xuất...

Nhâm Ngã Hành cười ruồi nói:

- Lão đệ kêu ta bằng giáo chủ, nhưng tính mạng ta sống nay chết mai cũng chưa biết chừng. Hai chữ giáo chủ chỉ nói cho nghe êm tai mà thôi. Hiện nay khắp thiên hạ ai cũng biết giáo chủ Triều Dương thần giáo là Đông Phương Bất Bại. Lão này võ công cao cường nhất định chẳng kém gì ta, mà mưu trí lại hơn ta nhiều. Dưới trướng hán nhân tài đầy rẫy, thế thì ta cùng Hướng huynh đệ hai người muốn cướp lại ngôi giáo chủ trong tay hán không có khác gì lấy trứng chọi với đá và đó chỉ là những cử động ngu dại, hão huyền. Lão đệ không muốn kết làm anh em với ta cũng là một mỹ sự để giữ mình một cách sáng suốt. Này này! Chúng ta bây giờ chỉ uống rượu nói chuyện vui cười hay hơn, không đề cập đến những chuyện đó nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Quyền vị của giáo chủ tại sao lại bị Đông Phương Bất Bại tranh đoạt? Vì lẽ gì Giáo chủ bị cầm tù tại chốn hắc lao? Những chuyện đó văn bối chẳng hiểu chi hết. Liệu hai vị có nói cho văn bối nghe được chăng?

Nhâm Ngã Hành lắc đầu, nở một nụ cười thê lương đáp:

- Ta ở dưới đáy hồ đã 12 năm, danh lợi quyền vị gì coi cũng nhạt phèo rồi. Hà hà! Có điều tuổi càng già thì lòng càng nóng nảy mà thôi.

Nhâm Ngã Hành nói xong rót đầy rượu vào chung uống một hơi cạn sạch rồi bật lên tràng cười ha hả rất lâu, song tiếng cười đầy vẻ thê lương.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Bữa trước Đông Phương Bất Bại phái bao nhiêu người đi rượt ta, thủ đoạn họ tàn độc thế nào, chính mắt hiền đệ đã chứng kiến rồi đó. Nếu hiền đệ không giàu lòng trượng nghĩa ra tay viện trợ thì ta đã bị chúng băm vằm nát ra như

tương ở quán lương đình. Trong con mắt hiền đệ còn phân chia hai phe chính tà, nhưng hôm ấy bọn chúng mấy trăm người liên thủ hạ sát cả đôi ta thì liệu có phân biệt được chính tà nữa không? Sự thực là ở người: trong phái chính dĩ nhiên là lắm người tử tế nhưng há phải không có kẻ đê hèn gian ác? Người trong Ma giáo quả chẳng thiếu chi phường tồi bại, song cũng có những người như ba chúng ta đây ra mà nắm giữ quyền binh, chinh đồn mọi việc cho đâu vào đấy, thanh trừ hết bọn gian ác đê hèn, há chẳng khiến cho những bậc hào kiệt trên chốn giang hồ phải mở mắt ra mà nhìn?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời đại ca thật là chí lý.

Hương Vãn Thiên lại nói:

- Ngày trước, giáo chủ đây đối với Đông Phương Bất Bại chẳng khác chân tay ruột thịt, đề bạt hẳn lên làm chức Quang Minh tả sứ. Bao nhiêu quyền hành bản giáo đều giao cho hẳn. Hồi ấy giáo chủ tĩnh tâm tu luyện "Hấp tinh đại pháp" để sửa chữa lại những điểm nhỏ nhặt hầy còn thiếu sót sai trật, nên không rảnh để tâm đến công việc thường nhật trong bản giáo. Dè đâu Đông Phương Bất Bại mặt người dạ thú. Bên ngoài hẳn giả bộ cực kỳ cung kính, bất cứ việc gì hẳn cũng tỏ ra rất trung thành không dám mảy may vị phản, mà bề trong hẳn ngấm ngầm gây dựng thế lực. Hẳn bịa ra lắm chuyện để trừ khử những thuộc hạ trung thành của giáo chủ, hoặc là cách chức, hoặc đem xử tử. Chỉ trong vài năm mà bao nhiêu những kẻ thân tín của giáo chủ phải điêu tàn tan tác gần hết. Giáo chủ lại là người trung hậu chí thành. Ngài thấy Đông Phương Bất Bại ra vẻ thành kính mà công việc bản giáo hẳn lại xếp đặt đâu vào đấy, nên chẳng chút hoài nghi.

Nhâm Ngã Hành thở dài nói:

- Huynh đệ! Mỗi lần ta nghĩ tới vụ này trong lòng lại hổ thẹn vô cùng. Huynh đệ đã mấy phen đưa lời trung thực can gián và nhắc ta cần phải gia tâm đề phòng. Nhưng ta đã tín nhiệm Đông Phương Bất Bại một cách thái quá, những lời trung ngôn thường hay trái tai. Ta đã không nghe còn trách huynh đệ nặng lòng ghen ghét đưa lời ly gián, gây chuyện thị phi khiến cho huynh đệ tức giận bỏ đi, từ đó không thấy mặt nữa.

Hương Vãn Thiên nói:

- Thuộc hạ quyết chẳng bao giờ dám có lòng oán hận giáo chủ, chỉ vì mình nhận ra tình thế có điên ngoắt ngoéo nguy nan mà thằng cha Đông Phương Bất Bại lại bố trí rất nghiêm mật, có thể xảy tai nạn đến nơi. Nếu thuộc hạ còn thị phụng kề cận bên mình giáo chủ tất bị mắc tay độc thủ. Tuy thuộc hạ đã nghĩ đến việc hy sinh cho bản giáo là phận sự của người đệ tử, nhưng sau khi suy đi tính lại thì thấy mình tạm lánh đi là hơn. Nếu giáo chủ soi thấy lòng gian của hẳn khiến hẳn không thì mưu phản nghịch được là hay hơn hết. Bằng không còn thuộc hạ ở bên ngoài giám thị nghiêm mật, ít ra cũng khiến hẳn phải đem lòng úy kỵ mà không dám càn rỡ thái quá.

Nhâm Ngã Hành gật đầu nói:

- Đúng thế! Nhưng khi ấy ta đâu có biết nỗi khổ tâm của huynh đệ? Ta thấy huynh đệ không cáo từ bỏ đi thì trong lòng rất căm hận. Lại gặp lúc luyện công tới kỳ

tối quan trọng, rất dễ xảy ra nguy hiểm bối rối. Một mặt Đông Phương Bất Bại càng làm ra vẻ ân cần. Hắn khuyên can ta không nên nóng giận để mất bình tĩnh mà hư việc lớn. Vì thế ta càng trúng phải gian kế của hắn, lại đem cả bí lục Quỳ Hoa Bảo điển của bản giáo truyền cho hắn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhâm Ngã Hành nói đến bốn chữ "Quỳ Hoa Bảo điển", chàng không tự chủ được nữa, bật lên tiếng ủa ra chiều kinh ngạc.

Hương Ván Thiên hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ cũng biết "Quỳ Hoa Bảo điển" ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu đệ từng nghe sư phụ nói tới cái tên "Quỳ Hoa Bảo điển" và chỉ biết đó là một pho bí lục về võ học cực kỳ tinh thâm bát ngát, nhưng tiểu đệ không ngờ Bảo Điển này lại ở trong tay giáo chủ.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Mấy trăm năm nay "Quỳ Hoa Bảo điển" là vật chí bảo trấn sơn của Triều Dương thần giáo. Trải bao nhiêu năm giáo chủ đời trước truyền lại cho giáo chủ đời sau. Hồi ta tu luyện "Hấp tinh đại pháp" bỏ ngủ quên ăn, bao nhiêu tâm trí mài miệt vào việc luyện công. Bất cứ việc gì cũng chẳng để tâm đến nữa. Cả ngôi giáo chủ cũng muốn truyền sang cho Đông Phương Bất Bại, nên mới đem "Quỳ Hoa Bảo điển" truyền cho hắn, cốt tỏ cho hắn hiểu rõ rằng là chẳng bao lâu nữa ta sẽ trao chức.

Hỡi ơi! Đông Phương Bất Bại là người thông minh ghê gớm, thế mà ngôi giáo chủ rõ ràng ta đã giao vào tay hắn sao hắn còn nóng nảy khó chịu chờ đợi ít lâu để ta chính thức triệu khai đại hội công bố với mọi người mà lại tính bề phản nghịch gây nên nguy hiểm?

Nhâm Ngã Hành nhíu cặp lông mày, dường như cho đến bây giờ lão vẫn chưa hiểu vụ này ra sao?

Hương Ván Thiên nói:

- Một là hắn không muốn chờ đợi vì chẳng hiểu bao giờ giáo chủ mới chính thức truyền ngôi. Hai là hắn vẫn hồi hộp trong lòng chỉ sợ xảy ra biến cố.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Thực ra hắn đã bố trí rất thỏa đáng thì việc gì mà sợ biến cố xảy ra đột ngột? Đó là điều khiến cho người ta khó bề giải thích. Ta ở trong hắc lao đã tĩnh tâm suy nghĩ muốn tìm cho ra chỗ gian mưu của hắn, vì lý do gì hắn không chờ đợi? Đến nay ta vẫn nghĩ không ra. Ta chỉ biết rằng hắn vẫn úy kỵ lão đệ và nghi ngờ không chừng ta sẽ đem ngôi giáo chủ truyền lại cho đệ thì hắn mất phần. Nhưng lão đệ không cáo từ bỏ đi tức là hắn đã nhờ được cái đỉnh trước mắt thì còn lo gì mà không chờ đợi?

Hương Ván Thiên hỏi:

- Năm ấy Đông Phương Bất Bại mở một đại tiệc vào buổi tối ngày tết Đoan Ngọ, trên tiệc tiểu thư đã nói một câu giáo chủ còn nhớ không?

Nhâm Ngã Hành gãi đầu gãi tai ra chiều suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Ngày tết Đoan Ngọ ư? Tiểu Linh Linh còn là đứa con nít đã nói gì nhỉ? Câu nói đó có can hệ gì? Ta quên hết rồi.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Giáo chủ đừng tưởng tiểu thư là đứa con nít. Cô thông minh lanh lợi mà suy nghĩ rất hay chẳng thua kém người lớn. Năm ấy tiểu thư mới lên tám. Cô đứng trên tiệc đếm người rồi hỏi giáo chủ: "Gia gia! Tại sao ngày tết Đoan Ngọ mỗi năm mở tiệc uống rượu lại bớt đi một người?". Giáo chủ ngần ngừ hỏi lại: "Sao mỗi năm lại bớt một người?". Tiểu thư đáp: "Hài nhi nhớ năm ngoái có mười người, năm kia có mười một người, năm kia có mười hai người. Còn về trước nữa hài nhi không biết. Năm nay... một, hai, ba, bốn, năm... chỉ còn lại có chín người".

Nhâm Ngã Hành thở dài nói:

- Phải rồi! Khi ấy ta nghe tiểu Linh Linh nói vậy trong lòng rất lấy làm buồn. Năm trước Đông Phương Bất Bại xử tử Hắc hiên đệ, rồi năm trước nữa Khâu trưởng lão chết một cách ám muội ở tỉnh Cam Túc. Bây giờ ta nghĩ lại thì đó là Đông Phương Bất Bại đã ngầm ngầm bày kế độc. Lại một năm trước nữa Văn trưởng lão bị cách đuổi khỏi bản giáo, rồi bị những tay cao thủ các phái Hoa Sơn, Hành Sơn vây đánh mà bị uống mạng. Vụ này người gây nên tai vạ đúng là Đông Phương Bất Bại rồi. Hỡi ôi! Tiểu Linh Linh là đứa con nít vô tình thổ lộ chân ngôn. Khi ấy ta chẳng khác người trong mộng nên không hiểu được.

Lão ngừng lại một chút, uống tợp rượu rồi nói tiếp:

- Hướng huynh đệ! Chẳng dẫu gì lão đệ! Khi ấy ta tu luyện võ công đại pháp đã hơn 10 năm, tuy thân công nổi danh lừng lẫy trên giang hồ khiến người chính giáo nghe tiếng đều táng đờm kinh hồn, nhưng ta biết trong thân công đại pháp còn mấy điều khiếm khuyết trọng đại. Ban đầu ta cũng không hay, rồi sau nội thương phát lộ khiến trong mấy năm lòng ta thật lo lắng vì biết rằng nếu không sớm bổ cứu kịp thời thì có ngày bị độc hỏa thiêu thân. Những công lực mà ta hút được ở người ngoài đột nhiên phản lại cấu xé ta. Cường lực càng hút vào nhiều thì sức phản động càng lớn. Khi ấy trong mình ta đã chứa chất công lực của hơn 20 tay cao thủ trong chính giáo. Có điều hơn 20 tên này thuộc bảy tám phái nên công lực của họ luyện được không giống nhau. Ta cần tìm cách dung hợp vào làm một để mà sử dụng nếu không thế thì thành mối họa tâm phúc. Trong mấy năm trời ta lo lắng ngày đêm chỉ vì một chuyện này. Hôm đó gặp ngày tết Đoan Ngọ, mở yến tiệc lớn, tuy ta vừa uống rượu vừa truyện trò cười cợt mà trong lòng vẫn ngầm suy tính 22 huyết Dương Kiều và 32 huyết Dương Duy. Trong 54 huyết đạo này phải làm thế nào cho nội tức lưu thông để dễ dàng từ Dương Kiều vào Dương Duy lại từ Dương Duy qua Dương Kiều. Vì thế mà tiểu Linh Linh nói vậy tuy ta nghe trong lòng cảm thấy buồn bã, song chỉ thoáng qua chốc lát rồi lại quên ngay.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Thuộc hạ rất lấy làm kỳ là giáo chủ trước nay vẫn đề cao cảnh giác, linh mẫn vô cùng. Người ta chỉ nói nửa lời là mười phần đã hiểu đến chín, không sai trật bao giờ. Thế mà trong mấy năm đó bao nhiêu gian mưu của Đông Phương Bất Bại, giáo chủ hoàn toàn không phát giác và thường nhậ...

Nhâm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Thường nhật ta chỉ ngờ ngờ ngác ngác tâm thần bất định, có đúng thế không?

Hương Ván Thiên đáp:

- Đúng thế! Tiểu thư nói câu đó rồi, Đông Phương Bất Bại cười khanh khách hỏi: "Tiểu thư! Có phải tiểu thư ưa náo nhiệt không? Nếu vậy thì sang năm chúng ta sẽ mời thêm mấy người nữa đến uống rượu". Hắn nói vậy rồi mặt mày hớn hớn tươi cười, nhưng thuộc hạ coi trong luồng nhãn quang của hắn thấy đầy vẻ kinh dị, lo lắng. Hắn yên trí giáo chủ vẫn tinh minh, chỉ giả vờ ngờ ngẩn mà thực ra đã đem lòng ngờ vực hắn rồi.

Nhâm Ngã Hành nhú cặp lông mày ra chiều ngẫm nghĩ rồi nói:

- Té ra hôm ấy giữa tiệc đại yến tết Đoan Ngọ tiểu Linh Linh đã nói như vậy. Bây giờ Hương huynh đệ nhắc tới, ta nhớ mang máng quả có thế thật, nhưng đã mười mấy năm ta chưa từng đề cập đến bao giờ, tưởng Đông Phương Bất Bại làm gì mà phải ôm mối hoài nghi?

Hương Ván Thiên nói:

- Hơn nữa, tiểu thư mỗi tuổi một khôn lớn, trí thông minh càng ngày càng phát triển. Đến khi cô thành niên, hẳn chắc giáo chủ sẽ truyền ngôi cho cô chứ không đến lượt hắn. Hắn còn sợ trong một vài năm Tiểu thư khám phá ra được âm mưu của hắn cũng là một mối nguy hiểm khôn lường, nên hắn mạo hiểm một phen để trút hết mối lo về sau. Có lẽ vì vậy cũng chưa biết chừng.

Nhâm Ngã Hành gật đầu luôn mấy cái rồi thở dài nói:

- Hời ôi! Giả tử bây giờ ta có tiểu Linh Linh kề cận bên mình há chẳng thêm được một người và không đến nỗi thế cô lực bạc như hiện tại.

Hương Ván Thiên quay lại ngó Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Vừa rồi giáo chủ đã nói trong Hấp tinh đại pháp còn có chỗ khiếm khuyết trọng đại. Theo chỗ tiểu huynh biết thì giáo chủ bị cầm tù ở hắc lao 12 năm trời là một nỗi uất ức khôn tả, nhưng cũng nhờ có thời gian này để thoát hết những mối ràng buộc ngoài đời mà tịnh tâm nghiên cứu và đã khám phá ra được những chỗ bí ẩn huyền diệu về thần công đại pháp.

Hắn quay sang hỏi Nhâm Ngã Hành:

- Thưa giáo chủ! thuộc hạ nói vậy có đúng không?

Nhâm Ngã Hành đưa tay vuốt chòm râu vừa rậm vừa đen, nổi lên tròng cười ha hả ra chiều rất đắc ý đáp:

- Đúng thế! Từ nay trở đi ta mà hấp được công lực người nào là có thể đồng hóa hết để mà sử dụng, không còn e ngại những luồng chân khí dị chủng nổi lên xung đột nữa. Ha ha Lệnh Hồ huynh đệ. Lão đệ thử hít một hơi chân khí thử xem luồng nội tức trong huyết Ngọc chằm trên đầu và Đan trung trước ngực có nhộn nhạo không?

Lệnh Hồ Xung theo lời hít một hơi chân khí thì quả nhiên thấy nội tức trong huyết Ngọc Chằm và huyết Đan Trung hai nơi ngấm ngấm chuyển động, chàng không khỏi cả kinh thất sắc.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Lão đệ bất quá mới luyện tập được một cách ngẫu nhiên thì làm gì đã phát giác ra những điều bí ẩn. Còn ta đây khi chưa khám phá ra được chỗ bí ẩn đó, luồng nội tức trong hai huyết đạo không xung kích, tưởng chừng trời đất quay cuồng sụp đổ cơ hồ chịu không thấu. Bề ngoài tuy yên lặng không một tiếng động mà trong tai tưởng chừng nghe rõ tiếng vó ngựa dồn dập của muôn ngàn con đang phóng nước đại. Có lúc tựa hồ sấm nổ liên hồi, âm âm không ngớt. Hỡi ôi! Giả tử trong người ta mà không có những biến cố trọng đại này thì vụ mưu đồ phản nghịch của Đông Phương Bất Bại sinh cường thế nào được?

Lệnh Hồ Xung biết Nhâm Ngã Hành nói thế là đúng sự thực. Chàng còn hiểu sở dĩ Hưởng Vấn Thiên đưa vấn đề này ra là trong thâm tâm muốn chàng cầu lão chỉ giáo cách chữa trọng bệnh cho. Nhưng chàng bản tâm không muốn gia nhập Triêu Dương thần giáo, mà lại mở miệng xin truyền thụ diệu pháp thì còn ra thế nào?

....chân rồi đến đầu thì đến. Bữa nay tại hạ nói tới đây là dứt lời. Mong rằng sau này chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Dứt lời, Lệnh Hồ Xung đứng dậy nhìn hai người chấp tay thi lễ rồi trở gót đi luôn.

Hưởng Vấn Thiên muốn nói thêm nhưng Lệnh Hồ Xung đi đã xa rồi.

Ra khỏi Mai Trang, Lệnh Hồ Xung thở phào một cái. Ngọn gió trong buổi sơ thu thổi mát rười rượi khiến chàng thoải mái tâm hồn. Chàng ngừng đầu trông mảnh trăng lưỡi liềm tựa hồ treo chênh chếch trên đầu cành liễu.

Xa xa làn nước hồ gợn bóng trăng soi có ánh phù vân lặn ngược. Phong cảnh Giang Nam sơn thủy thanh u, so với cảnh núi non hiểm trở trên Hoa Sơn thật khác nhau xa.

Lệnh Hồ Xung đi tới bờ hồ đứng ngẩn người một lúc, nghĩ thầm trong bụng:

- Đại sự của Nhâm giáo chủ hiện thời là phải thanh toán ngay món nợ Đông Phương Bất Bại để đoạt lại ngôi giáo chủ, chắc lão chưa rảnh đi tìm phái Hoa Sơn để trả oán. Nhưng nếu sư phụ, sư nương cùng bọn sư đệ, sư muội mà chạm trán lão thì khó lòng tránh khỏi độc thủ. Ta cần phải chạy về báo cáo để các vị biết mà đề phòng.

Đoạn chàng lại nghĩ tới sư phụ đã gửi thư đi khắp võ lâm tuyên bố việc trục xuất mình ra khỏi sư môn thì lòng chàng không khỏi se lại. Nhưng sư phụ sư nương đối với chàng như là cha mẹ ruột đối với con, chàng chỉ thấy trong lòng bứt rứt chứ tuyệt không oán hận. Chàng lại tự nhủ:

- Ta mà đem việc Nhâm giáo chủ bức bách ta gia nhập Ma giáo bảm lại cho sư phụ sư nương hay, chắc các người sẽ hiểu rõ đầu đuôi không phải là ta cố ý kết giao với bọn Ma giáo, rồi thu hồi lệnh trục xuất cũng chưa biết chừng. Dù ta có phải bị phạt quay mặt vào vách ba năm để sám hối cũng là may.

Nghĩ tới hy vọng lại được trở về sư môn, chàng phấn khởi tâm thần, bụng bảo dạ:

- Tiêu cục của Lâm sư đệ tên gọi Phước Oai Tiêu Cục. Phủ Hàng Châu là một thị trấn lớn, tất có phân cục. Sáng mai ta thử đi nghe ngóng xem có được tin tức gì không.

Lệnh Hồ Xung trở về khách điểm, vượt tường nhảy vào mà trong điểm chẳng một ai hay. Chàng lên giường nằm ngủ giữa lúc bốn mặt gà gáy dồn dập, phương Đông đã tang tảng sáng.

Lệnh Hồ Xung ngủ cho tới giờ Ngọ mới dậy giấc. Chàng nghĩ bụng:

- trước khi gặp sư phụ, sư nương không nên để lộ bản tướng. Huống chi Doanh Doanh đã sai bọn Tổ Thiên Thu phao ngôn trên giang hồ là muốn giết mình. Thế thì mình càng cần cải trang để tránh mọi sự rắc rối. Nhưng không biết mình nên giả trang làm hạng người nào bây giờ?

Lệnh Hồ Xung vừa ngẫm nghĩ vừa bước ra khỏi phòng. Ra tới giữa sân con chàng, đột nhiên nghe đánh bộp một tiếng. Rồi một chậu nước đổ vào người chàng. Lúc này thân thủ chàng mau lẹ phi thường, lập tức chàng lộn người đi tránh khỏi. Chậu nước đổ xuống quảng không.

Chàng thấy một viên quan võ trong tay đang cầm chiếc chậu rửa mặt, nhìn chàng ra chiều tức giận, lớn tiếng hỏi:

- Người không có mắt hay sao mà không nhìn thấy lão gia đang bung chậu nước.

Lệnh Hồ Xung cũng nổi cơn tức giận, tự nghĩ:

- Trong thiên hạ sao lại có hạng người ngang ngược thế này?

Nhưng chàng không nói gì, nhìn kỹ lại thấy võ quan này trạc ngoài tứ tuần, tướng mạo rất oai nghiêm. Sắc phục tựa hồ vào hàng hiệu úy. Lưng cài yêu đao. Hắn đứng phưỡn ngực ra. Hiển nhiên là con người thường làm oai làm phước với thiên hạ đã quen.

Quan võ kia lại quát hỏi:

- Người còn ngó gì vậy? Không nhận ra lão gia chăng?

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm linh nghĩ thầm:

- Giả trang làm một quân nhân thế mà thú! Ta cải trang rồi oai vệ qua lại giang hồ. Bọn hữu võ lâm chẳng ai muốn nhìn tới.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì quan võ lại quát hỏi:

- Cười cái gì! Con mẹ nó! Có gì đáng cười đâu?

Nguyên Lệnh Hồ Xung trong lòng nghĩ tới chỗ đắc ý, bất giác trên môi lộ nụ cười.

Chàng để mặt tên quan võ càu nhàu đi thẳng vào trước quầy trả tiền ăn tiền phòng, đồng thời khẽ hỏi chủ quán:

- Vị quan võ kia là ai?

Chủ quán mặt buồn rười rượi đáp:

- Nào ai biết hắn làm chức gì? Hắn tự xưng ở thành Bắc Kinh tới đây. Mới trọ một đêm mà tên điểm tiểu nhị đã bị hắn tát cho ba cái nẩy đom đóm mắt. Hắn ăn nhiều uống lắm, đòi hỏi không biết bao nhiêu thứ mà chưa hiểu trả tiền cơm phòng ra sao.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đi sang một quán trà gần đó gọi pha cho mình một bình trà, ngồi thủng thẳng uống.

Sau chừng nửa giờ, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Quan võ kia cười con ngựa màu hồng thăm từ trong khách điếm đi ra. Hắn vung roi ngựa cho bật lên tiếng lách cách. Miệng quát tháo om sòm.

- Tránh ra! Tránh ra! Mẹ kiếp! Còn không tránh cho mau!

Mấy người đi đường tránh chậm một chút liền bị viên quan võ vung roi quát lấy quát để. Những người bị vụt trúng đau quá kêu oai oái không ngớt.

Lệnh Hồ Xung trả tiền trà nước rồi liền đứng dậy theo sau ngựa võ quan.

Võ quan ra cửa Tây, nhắm đường lớn về nẻo tây Nam mà tiến, đi chừng được vài dặm, người đi đường dần dần thưa thớt.

Lệnh Hồ Xung tăng gia cước bộ đi thật lẹ vượt lên trước ngựa. Chàng giơ tay phải ra. Con ngựa giật mình kinh hãi. Nó hí một tiếng dài rồi đưa hai vó trước lên không đứng thẳng như người khiến cho võ quan suýt té nhào. May ở chỗ hắn cười ngựa rất thạo kìm được dây cương. Người hắn nhảy chồm lên một cái rồi ngồi vững lại ngay.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Con bà nó! Đi đường không có mắt hay sao? Suýt nữa để con súc sinh này đá chết lão gia thì sao?

Chàng im tiếng cũng đủ khiến cho võ quan tức giận lắm rồi, hướng chi chàng lại lớn tiếng thóa mạ thì hắn còn chịu sao được?

Hắn chờ cho ngựa hạ hai chân trước xuống rồi quát roi vào đầu Lệnh Hồ Xung đánh véo một cái.

Lệnh Hồ Xung thấy ở giữa đường cái không tiện hành động liền la làng:

- Trời ơi! lại còn đánh người ta nữa ư?

Chàng giả vờ loạng choạng rẽ vào đường nhỏ chạy trốn.

Võ quan khi nào chịu bỏ qua. Hắn nhảy vèo xuống ngựa, lật đặt buộc ngựa vào gốc cây rồi rượt theo Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vừa chạy vừa la:

- Trời ơi! ối làng nước ơi!...

Rồi chuồn vào rừng cây.

Võ quan vừa thóa mạ vừa rượt theo.

Đột nhiên dưới nách bị tê chồn, hắn ngã huych xuống đất.

Lệnh Hồ Xung đạp chân trái lên người hắn, cười nói:

- Con bà nó! Bản lãnh hèn kém thế này thì hành quân xuất trận thế nào được?

Chàng thò tay vào trong bọc võ quan móc ra một phong thư có kèm dấu "Bình Bộ Thượng Thư Đại Đường Chính Ân". Ngoài dấu son đỏ chói còn viết thêm hai chữ lớn "Cáo Thân". (Dấu hiệu ghi vào văn thư bổ nhiệm quan chức).

Chàng mở thư ra coi thì bên trong có một tấm giấy dày. Chính là một bản ủy nhiệm lệnh của quan binh bộ thượng thư thăng quan cho Ngô Thiên Đức ở phủ Thương Châu, tỉnh Hà Bắc lên chức tham tướng tại phủ Thàn Châu tỉnh Phúc Kiến, và phải lên đường đến nhiệm sở mới ngay.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Té ra ngài là tham tướng đại nhân. Có phải đại danh ngài là Ngô Thiên Đức không?

Võ quan bị chàng đập lên ngực không nhúc nhích được phần nộ vô cùng! Mặt hấn tím bầm, hấn quát hỏi:

- Mau mau buông ta đây. Mi...Mi...lớn mật làm càn xúc phạm đến mệnh quan triều đình ... không biết sợ vương pháp ư?

Tuy miệng hấn quát tháo om sòm song cũng tự biết mình chịu nước lép rồi.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Lão gia túng tiền, muốn mượn quần áo của người đem đi cầm xài đỡ.

Chàng xoay tay vỗ vào đỉnh đầu võ quan hấn liền ngất đi.

Lệnh Hồ Xung lột quần áo hấn ra thật lẹ. Chàng nghĩ bụng:

- Thằng cha này thật là khả ố. Cho hấn một bài học để hấn biết thân cũng đáng.

Đoạn chàng trút bỏ hết quần áo lót để toàn thân hấn trần truồng như nhộng.

Chàng lại nhắc cái bọc của võ quan thấy nặng trĩu liền mở ra coi thì thấy bên trong có mấy trăm lạng bạc và ba thoi vàng mười. Chàng lăm lăm:

- Đây là tiền hấn hút máu hút mỡ của nhân dân. Chẳng biết nguyên chủ của nó ở u mà trả. Thôi thì để cho tham tướng đại nhân là ta đây thu lấy mua rượu uống.

Chàng đắc ý bật lên tràng cười khanh khách. Rồi cởi quần áo ra lấy quần phục, dây ủng, yêu đao của tham tướng mặc vào mình, bỏ tiền bạc vào bọc đem đi. Còn quần áo của mình thì chàng xé ra từng mảnh để trói dặt cánh khuỷu tham tướng lại và lấy bùn nhét vào miệng hấn.

Lệnh Hồ Xung an bài Ngô Thiên Đức rồi trở ra đường lớn mở ngựa nhảy lên cười. Chàng vung roi miệng quát tháo:

- Tránh ra! Tránh ra! Mở đường cho quan lớn đi! chúng bây đi đường không có mắt hay sao?

Chàng nổi lên tràng cười khoái trá ruổi ngựa cho chạy về phía Nam.

Tối hôm ấy chàng vào ngủ trọ trong thành Dư Hàng. Chủ quán cùng tiểu nhị luôn miệng một điều quan gia, hai điều quan gia, hầu hạ rất chu đáo.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung gọi chủ quán hỏi thăm đường đi Phúc Kiến rồi thưởng cho chúng một lạng bạc ngoài tiền trọ. Chủ quán cùng điểm tiểu nhị cung kính đưa chân chàng ra khỏi điểm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Phúc cho các người gặp ta đây là tham tướng giả hiệu được tử tế thế này. Bằng gặp tham tướng Ngô Thiên Đức thật đến ngủ trọ thì còn khổ với hắn.

Lệnh Hồ Xung nhắm hướng Nam mà tiến cho tới phủ Kim Hoa. ở đây nhân dân nói khẩu âm phương Nam, khác hẳn tiếng Trung Châu nên rất khó nghe. May ở chỗ họ thấy chàng là quân quan nên uốn lưỡi cong lên để nói tiếng quan thoại, nên chàng nghe cũng hiểu.

Trong đời chàng chưa bao giờ có nhiều tiền như bữa nay, chàng tha hồ mà ăn uống rượu ngon cùng cao lương mỹ vị cho thích khẩu.

Những luồng chân khí dị chủng trong các kinh mạch không khu trục hẳn ra ngoài được, thỉnh thoảng lại trào vào huyết đan khiến chàng đầu nhức mắt hoa, lợm giọng buồn nôn. Chàng lại phải theo phương pháp củ Nhâm Ngã hành khắc trên tám thiết bảng, dồn chân khí ra khỏi huyết đan điền thì tinh thần trở lại thoải mái vô cùng dễ chịu!

Ngày Lệnh Hồ Xung rời khỏi Mai Trang, chàng đã từng nói với Hường Vấn Thiên là vô tình học được "Thần Công Đại Pháp" của Giáo Chủ. Nếu "Thần Công Đại Pháp" đó sau này không có cách nào quên đi được thì chàng còn sống ngày nào cũng quyết không đem ra sử dụng với người ngoài.

Câu đó nói ra thì dễ, nhưng thực hành thì khó. Lúc này trong người chàng bị bảy tám luồng chân khí dị chủng xung kích nhau làm cho khí huyết nhộn nhạo, khó chịu vô cùng. Chàng đành phải theo phương pháp tán công của Nhâm Ngã Hành, dồn chân khí từ huyết đan điền ra kỳ kinh bát mạch. May ở chỗ chàng chỉ sử dụng đại pháp trong người mình chứ không phải đối phó với người ngoài. Như thế không phải là chàng đã nuốt lời.

Lệnh Hồ Xung đi tới giờ Ngọ thì thấy phía trước có ba hán tử cũng đi về hướng Nam. Cước trình bọn này mau lẹ hiển nhiên là người trong võ lâm.

Lệnh Hồ Xung không muốn sinh sự rắc rối, liền cất tiếng gọi:

- Này ba vị! Xin nhường lối cho tại hạ!

Rồi chàng giục ngựa từ từ tiến lên.

Ba người quay đầu nhìn lại thấy là một võ quan, chức vị không phải thấp kém.

Hiện thời bọn quan quân thường hoành hành cản trở ở dân gian, ba hán tử thấy chàng ăn nói khiêm nhường thật là hiếm có, liền lập tức đứng tránh sang bên đường.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên mình ngựa chấp tay nói:

- Tại hạ xin lỗi ba vị.

Ba người kia cũng chấp tay đáp lễ nói:

- Quan gia dạy quá lời!

Lệnh Hồ Xung cười ngựa lúc lướt qua bên mình ba người liền liếc mắt nhìn thì thấy trong bọn này có một lão già tuổi ngoài năm mươi, cặp lông mày xéch ngược, cặp môi cũng cong lên. Còn hai người nữa đều là thanh niên cỡ ngoài hai chục tuổi. Trong hai thanh niên có một người tướng mạo rất xinh đẹp.

Cả hai thanh niên đều lưng cài đơn đao, còn lão già thì không mang binh khí chi hết.

trên bước giang hồ thiếu gì người võ lâm, nên chàng cũng không để ý.

Chàng tiếp tục đi chừng hơn hai chục dặm nữa thì tới một phạn điểm. Chàng liền vào nghỉ chân ăn uống. Chàng kêu chủ quán mổ một con gà lớn và lấy hai cân rượu. Trong khi chờ đợi nấu thịt gà và thổi cơm, chàng ngồi đủng đỉnh rót rượu uống.

Chủ quán vừa vặt lông gà sạch sẽ xong, chưa kịp nấu nướng thì ba người kia cũng tới nơi. Họ nhìn Lệnh Hồ Xung gật đầu chào rồi ngồi xuống ghế.

Lão già ngó thấy con gà nhẩn nhụi liền nói:

- Chủ quán! Làm cho bọn ta hai con gà và nếu có thịt bò thì lấy cho hai mâm.

Lão nói khẩu âm người Trung Châu.

Chủ quán đáp:

- Trời ơi! Thế này thì khó quá! Hiện giờ trong tề quán chỉ có một con gà mà quan gia đây đã lấy rồi. Thịt bò cũng không có. Tiểu nhân nấu hai cặn thịt heo khô có được không?

Lão kia chau mày đáp:

- Bọn ta cử ăn thịt heo. Thôi được! Có hột gà lấy ra một mâm cũng xong.

Chủ quán đáp:

- Hột gà cũng vừa sạch rồi mới thật là phiền.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

_Bọn này cử ăn thịt heo là người trong giáo phái Thanh chân.

Chàng liền nói:

- Huynh đài đã nói vậy thì tại hạ nhường con gà lại cho các vị. Tại hạ ăn thịt heo khô cũng được.

Lão già cười nói:

- Quan gia thật là người đại lượng, nhưng bọn tại hạ đâu dám thế?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó có làm quái gì? Chúng ta đều quê quán ở phương Bắc cả nên nhường nhịn nhau một chút là sự thường.

Ba người kia liền chấp tay ngỏ lời cảm ơn rồi rót rượu uống.

Con gà lớn bỏ vào chảo quay, chẳng mấy chốc mùi thơm đưa lên sức nức.

Bên ngoài cửa có tiếng lộc cộc vang lên. Máy cỗ xe đang đẩy tới. Năm tên cước phu trần truồng trực đi tới trước quán. Trên xe toàn bao muối có vẻ rất nặng. Năm hán

tử mô hôi nhễ nhại ngồi xuống trước cái bàn hóng mát, tay cầm nón lá quạt lấy quạt để.

Một tên hán tử nói:

- Thơm quá! Chủ quán! Có gà phải không? Lấy cho hai con thật béo.

Chủ quán cười đáp:

- Nếu biết bữa nay đông khách thế này thì hôm trước mua thêm mấy con gà nữa. Xin lỗi các bạn. Trong quán chỉ có một con gà, quan gia đây lấy rồi, nhưng người có lòng tốt nhường lại cho ba vị khách quan này.

Hán tử kia đưa mục quan ngó Lệnh Hồ Xung rồi trừng mắt nhìn lão già và hai thanh niên nói:

- Chết đến gáy rồi còn đòi ăn thịt gà nữa ư? Sao không chạy cho thoát thân?

Hai thanh niên nghe hán tử nói vậy nổi giận ùng ùng, cầm đao đứng phất dậy. Gã to béo quát hỏi:

- Người nói gì thối thế?

Một tên cước phu thấp lùn thùn mà thù lù cười gằn hỏi lại:

- Bọn người là quân chó má trong Ma Giáo, lén lút tới đây làm gì?

Lão già đưa mắt cho hai thanh niên rồi hắng giọng một tiếng, trầm giọng nói:

- Chúng ta cùng là bạn đi đường, sao lại cùng bọn lão phu...

Lão chưa dứt lời đột nhiên bóng người thấp thoáng rồi chát chát hai tiếng. Hai gã cước phu đều bị trúng chưởng vào lưng. Lập tức hai gã mềm nhũn người ra.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Nguyên về môn quyền cước chàng rất tâm thường nên lão già kia dùng thủ pháp gì mà mau lẹ hiểm độc đến thế chàng cũng không nhìn ra.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- úi chà!

Chủ quán tung mình vọt ra, hai tay cầm hai lưới trủ thủ nhảy xô vào lão già. Còn ba tên cước phu rút binh khí trong xe muối ra để động thủ với hai thanh niên Ma Giáo.

Đột nhiên bốn mặt nổi lên tiếng quát tháo om sòm. Từ bên góc tường trong rừng cây, sau núi đá có đến hơn hai chục người ồ ạt chạy ra lao tới trước cửa phạn điểm.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi lắm bầm:

- Té ra quanh đây đã mai phục rất nhiều người.

Thân thủ lão già rất linh hoạt. Lão lẩn tránh chủ quán, nhào tới sau bọn cước phu. Lão vung song chưởng lại đánh ngã hai tên. Chưởng lực lão lợi hại chẳng kém gì cương đao bảo kiếm, đụng vào ai người ấy chết.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một đạo nhân ở ngoài cửa chống trường kiếm lại đâm lão già.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Đây là Hòa Phong sư thúc ở phái Thái Sơn.

Nguyên Hòa Phong đạo nhơn liệt vào hàng thứ tư trong phái Thái Sơn. Bản lãnh lão cao cường gần bằng chưởng môn Thiên Môn đạo nhơn.

Hòa Phong động thủ đánh ra hai bốn kiếm liên hoàn bức bách lão già phải lùi lại hai bước.

Lão già kia vung út hai bàn tay không, xuyên qua xuyên lại giữa luồng kiếm quang, vẫn không chịu kém thế.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Trong Ma Giáo thật lắm nhân tài, chẳng trách các môn phái chính giáo đã mấy trăm năm nay không sao tiêu diệt được bọn họ. Lão già này cũng là một tay cao thủ hạng nhất.

Hòa Phong đạo nhơn tiếp tục uy hiếp. Lão già lùi lại thêm hai bước rồi đột nhiên xoay chưởng phản kích đánh vào trước ngực chủ quán đang tập kích phía sau. Lão phóng chưởng ra không quay đầu lại mà sau lưng tựa hồ cũng có mắt, phát chưởng nhắm bộ vị rất trúng. Lão đánh đòn này trúng đích rồi lún thấp người vòng quanh ra phía sau chủ quán, lại bồi thêm một chưởng vào sau lưng hắn. Người chủ quán bắn lên xô về phía Hòa Phong đạo nhơn.

Hòa Phong đạo nhơn né tránh sang một bên. Lão liền thừa cơ chạy vào hậu đường.

Hòa Phong đạo nhơn cùng hai người nữa chống kiếm rượt theo lão già.

Trong quán mười mấy người đều vung kiếm lên đâm chết gã thanh niên đẹp.

Thanh niên béo vung kiếm chiến đấu rất ác liệt. Người gã bị thương đến sáu bảy chỗ mà gã vẫn không tỏ ra khiếp sợ, hung dữ chẳng khác nào con dã thú lâm vào bước đường cùng. Đột nhiên trên đùi gã lại trúng thêm một đòn rất nặng, té nhào xuống đất.

Ba người liền nhảy xổ tới đè chặt lấy chân tay gã.

Bỗng nghe tiếng quát tháo âm âm ở sau núi. Đó là Hòa Phong đạo nhơn và hai cao thủ khác đang rượt theo lão già kia.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy bóng sau lưng thấp thoáng lão đã chuồn mất hút vào trong rừng. Chàng cho là khinh công lão cao tuyệt, bọn Hòa Phong đạo nhơn không thể đuổi kịp.

Quả nhiên sau một lúc, bọn Hòa Phong đạo nhơn ba người hậm hực chạy về, một người lùn ngoài bốn mươi tuổi nhỏ bãi đóm xuống đất đánh toẹt một cái rồi thóa mạ:

- Con mẹ nó! Bọn yêu nhơn trong MA giáo bản lãnh chẳng ra gì, nhưng chạy trốn thì lẹ lắm!

Lúc mọi người ác đấu trong quán, Lệnh Hồ Xung ngồi co rúm vào một góc nhà làm ra chiều khiếp sợ.

Nguyên chàng thấy bọn này toàn là đệ tử phái Thái Sơn do Hòa Phong đạo nhân cầm đầu. Trong hơn hai chục người chỉ có bảy là đạo nhân còn là tục gia đệ tử. Chàng quen mặt tám chín tên vì đã được gặp nhiều lần.

Mười mấy bữa nay, từ hôm rời khỏi Hàng Châu Lệnh Hồ Xung chưa từng cạo mặt, râu đâm tua tủa. Chàng chắc bọn kia cũng không nhận ra mình được. Có điều chàng chưa bôi thuốc dịch dung thì cũng có cơ nguy bại lộ hình tích, nên chàng cúi gằm mặt xuống, không dám ngừng đầu lên trông bọn họ.

Bọn đồ đệ phái Thái Sơn thấy chàng sợ quá, chân tay run bần bật liền có người bảo chàng:

- Quan gia! Đây là bọn yêu nhân trong Ma Giáo giữa ban ngày chúng cũng hành hung giết người, chính quan gia cũng nhìn thấy rõ. Vụ này không liên quan tới quan gia. Vậy quan gia nên lên đường ngay đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ dạ! Tại hạ xin đi ngay đây!

Rồi chàng lật đật ra khỏi quán nhảy lên ngựa đi liền. Chàng vừa đi vừa tự hỏi:

- Bọn này đến Phúc Kiến làm gì? Không hiểu có liên quan gì đến phái Hoa Sơn mình không?

Lệnh Hồ Xung gặp trường đánh giết này chàng chưa kịp ăn cơm. Trên Riêu Hà Lãnh rất ít người ở. Chàng lại đi thêm hơn hai chục dặm đường nữa mà thủy chung không gặp một nhà nào.

Lệnh Hồ Xung thấy trời đã xế chiều liền hái mấy trái cây rừng để ăn qua loa cho đỡ đói.

Bỗng thấy bên gốc cây lớn có một cái động nhỏ khô khan, xem chừng không có sâu bọ ong kiến quấy nhiễu, chàng liền buộc ngựa vào gốc cây để nó gặm cỏ rồi lấy cỏ khô trải xuống đất trong động chuẩn bị làm chỗ nghỉ qua đêm.

Lúc này nếu đi đường nữa thì sợ chậm quá mà ngủ ngay lại sớm quá. Chàng cảm thấy khí huyết trong huyết đan điền lại nhộn nhạo làm cho khó chịu, liền ngồi xuống hành công.